

Vad Rosenius betytt för mig

Vägen till Bibeln gick via Rosenius

Från min barndoms frukostar minns jag två saker. Vi åt strömming och pappa läste Rosenius` dagbetraktelse. `(Den Stora tar 7 minuter och heter idag Husandakt, red. anm)ur. Strömmingen hade jag svårt för. Rosenius däremot hade jag lärt mig vörda och tycka om. Jag förstod att betraktelserna betydde mycket för mina föräldrar, Pappa kunde stanna upp och torka en tår från ögonvrån av ren glädje, när Rosenius talade starkt om att där synden överflödade, där överflödade nåden så mycket mer. Då fanns det ju hopp även för en predikant!

Rosenius blev min räddning när jag under gymnasieåren kastades mellan tro och tvivel. En fråga plågade mig mer än andra. Var jag verkligen ett Guds barn eller var jag det inte? Kanske skulle jag bli säkrare om jag gick längst fram i Lutherska kapellet och avgjorde mig för Gud inför allas åsyn? Var det detta som fattades? Jag blev aldrig klok över svaret. Jag bestämde mig för Gud gång på gång i kapellbänken eller hemma i ensamheten och jag kände mig lättad och någorlunda säker. Tills jag kom utanför dörren till kapellet. Då var det likadant. Ovisshet, syndafall, ett jagande efter att vara värst i allting i klassen och få briljera, synas och imponera. Ingen fast grund under fötterna. Inget fäste för tron.

Då kom Rosenius Stora till min hjälp. Och förkunnelsen om honom som gör de ogudaktiga rättfärdiga för Jesu skull. Då började jag ana i mitt inre en grund som lades av evighet i Guds hjärta, som blev färdig och klar i Kristi dödstimme, oberoende av mina känslor, mina halv- och helavgörelser för eller överlåtelse åt Gud. Trots det äldre tysk-latinskt-svenska språket hos Rosenius, fick jag med Guds Andes hjälp, syn på evangeliet: *Jesus som utlämnades för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull* (Rom 4:25). Trosvissheten växte och Guds Ande vittnade med min ande att jag var ett Guds barn.

Rosenius Stora följde mig genom "lumpen". Vid första kvällsinspektionen sa fanjunkaren: *Vad gör Nordlander? Jag läser Rosenius*, svarade jag lågmält, i hopp om att ingen skulle förstå vad jag läste. *Jasså, det ska släckas sen!*

Många gånger i Uppsala höll troslågan på att släckas, men evangeliets ljus lyste fram från Dagbetraktelsens boksidor. En arm syndare och dessutom teol.stud. fick på nytt och på nytt se sig *Ren och rättfärdig, himmelen värdig, inte i dig men i honom du är*. Rosenius sång *Ängsliga hjärta* (LH 454) har vid åtskilliga tillfällen befriat mitt samvete och vänt mina blickar bort från mig själv och mot min ställföreträdare på korset. Den har också lärt mig något om "torrtrons" plats i en kristens liv. *Vandra i tro, men se honom inte, detta är regeln att hålla sig vid, korta minuter känslan åtnjuter, vad vi i sanning dock äger alltid*. På hur många studentmöten på biblisk grund har inte den sången skingrat trons dimma, och unga människor har sett rakt in i sin Fars hjärta och fått frälsningsvisshet.

När jag började predika blev Rosenius min provosten. *Stämde det jag sa med Rosenius? Bäst att kolla!. Kanske hade Rosenius skrivit något över samma text?* Då var jag ju räddad i flera avseenden.

Idag fyller Rosenius samma själavårdande funktion. När lagen och mitt samvete anklagar mig och jag upplever att hela min kristendom håller på att skjutas i sank, då går jag till Rosenius med bön om att den helige Ande ska låta mig få se Jesus. När jag upplever att jag i min predikan mest slår åhörarnas ryggar blodiga med lagens piska, brukar jag sucka till Herren, att han ska kasta nytt ljus äver frälsningens mysterium, så att jag kan räcka åhörarna Jesus till läkedom och upprättelse. Det är ju så att evangelium inte kan ges en gång för alla. Den Helige Ande måste gång på gång uppenbara det för min egen själ.

Betydde då Bibeln ingenting för mig under alla studier? Den frågan har jag ställt mig själv många gånger. Ska jag vara helt ärlig, betydde Bibeln ganska lite för mig ända fram till de sista studieåren i Uppsala. Den var en "död" bok, torr och otillgänglig. Tidvis läste jag sönder den under teologistudierna. Men när jag på allvar började predika "upptäckte" jag Bibeln och fick uppleva den

som Guds tilltal till mig. Idag kan jag tryggt säga att den nu ligger ovanför Rosenius Stora. Men vägen till Bibeln gick för mig via Rosenius.

I min Bibel ligger ett rött textat kort, som jag fick för flera år sedan. Det innehåller ett utdrag från Rosenius Stora. Många gånger har jag läst dessa tröstande ord för mig själv och citerat i predikningar:

Jag medger med smärta att mitt liv är fullt av brister och min vandring ostadig.

Men jag har sett en man med genomborrade händer och fötter

– i de händerna har jag mina goda gärningar och i de fötterna ett levnadssätt utan brister.

Min dagliga plåga är att jag ännu har så många onda tankar

Men jag har sett ett heligt huvud med törnekrona. I det huvudet finns mina goda tankar.

Om inte Kristi gärningar är mina, så är jag evigt förlorad.

Min önskan är att hela min kristendom vore fullkomlig!

Jag har bett mer om detta än om något annat.

Men om min salighet säger jag: Den rättfärdighet som Herren Kristus har vunnit är den enda jag vill ha.

När inte mitt kristna liv håller provet, står Herren Kristus där i mitt ställe fullkomligt rättfärdig.

Därför är han så kär, dyrbar och omistlig för mig! (ur Husandakt 7 okt).

Så har den helige Ande genom Rosenius lärt mig se Jesus. Det är min största glädje och mitt enda hopp!

Agne Nordlander